

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 129, Έτος 13ο, Ιανουάριος 2007

ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ «ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ»

Δοξάζουμε τον Τριαδικό Θεό που η Αγαθότητά Του επέτρεψε επί δώδεκα έτη να ασχολούμεθα με το Άγιο Ονομά Του εκδίδοντας το φυλλάδιο «ο Άγιος Ελευθέριος», χωρίς να είμαστε θεολόγοι, Λογοτέχνες ή δημοσιογράφοι. Χωρίς να εισπράττουμε συνδρομές και να ζητούμε από κανένα χρηματικό αντίτιμο. Την ασήμαντη αυτή υπηρεσία προσφέρουμε εθελοντικά προς τους συνανθρώπους μας και ευχαριστούμε τους επικεφαλής των ενοριών κληρικούς, που χωρίς σοβαρές προτριβές μας ανέχονται.

Όπως θα έχουν παρατηρήσει οι αναγνώστες μας, μη έχοντας επιστημονική θεολογική κατάρτιση ουδέποτε ασχολούμεθα με βαθύτερα δογματικά και θεολογικά θέματα, παρά συνηθίζουμε να εξαντλούμε το ζήλο μας προσπαθώντας -κατά δύναμιν- και αγωνιζόμενοι «λογισμούς καθαιρουόντες και πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ (Β΄ Κορ. ι΄ 5).

Πλήθος τα «υψώματα» και οι αλαζονικές επάρσεις που εμφανίζονται με απίστηντο θράσος τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας, που αποτολμούν να σκιάσουν τον Ήλιον της Δικαιοσύνης και να σκοτίσουν τον νουν και την καρδιά ανεργμάτων ανθρώπων, και δυστυχώς, εν πολλοίς, το καταφέρνουν.

Παλιρροϊκό κύμα! «Τσουνάμι» πνευματικό πολύ χειρότερο από εκείνο που εκάλυψε τις ακτές της Ασιατικής

(Συνέχεια στη σελ. 2)

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΡΟΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

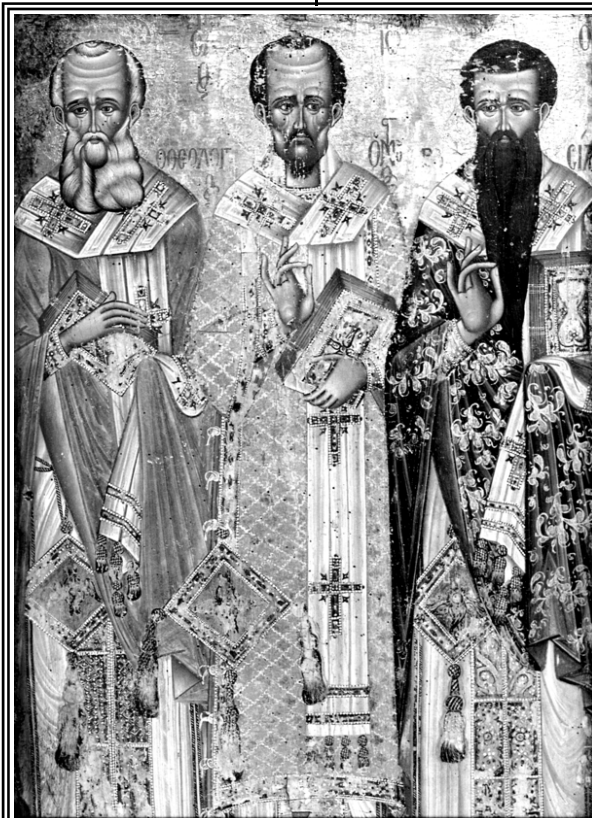
«Υψού τον χρόνον πατείν» (Πίνδαρος)

Μάλιστα έτσι πρέπει να αντιμετωπίζουμε το χρόνο. Να διαβαίνουμε περήφανα μέσα στο χρόνο γιατί η ζωή του ανθρώπου καταστρέφεται αν ζήσει μέσα στο χρόνο, όπως κολυμπώντας σ' ένα τέλμα. Ο πανδαμάτωρ χρόνος τα πάντα βλέπει και τα ακούει όλα - όπως είπε στην αρχαιότητα ο Σοφοκλής - σβήνει τα δυσάρεστα, απαλύνει τον πόνο, αποκαλύπτει την αλήθεια, αμβλύνει τις οξυτήτες, θεραπεύει τις πληγές και τελικά σκορπίζει την εικόνα της λήθης. Ο άνθρωπος όμως είναι αυτός που κομίζει την ανάμνηση της αιωνιότητας. Και συγκεκριμένα «δεν ζει ο άνθρωπος, το έργο του ζει» όπως διευκρινίζει ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι μέσα μας, στην ενέργεια μας. Μόνο η δημιουργία σταματάει τον χρόνο, μόνο όταν έχεις να δώσεις κάτι. Όχι να δανείζεσαι, αλλά να δημιουργείς και να προσφέρεις. Ο άνθρωπος είναι δημιουργός, αρκεί να θέλει και να δίνεται σ' αυτόν, γεμίζοντας τη ζωή του με κάτι. Με την προσφορά της δημιουργίας και της αγάπης.

Κάθε αρχή του χρόνου ξανοιγόμαστε στο ιστορικό πέλαγος, το άγνωστο, στη δίνη του κυκλοδιωκτο χρόνου, ξεκουκίζοντας το μύθο για την αιωνιότητα. Ο άνθρωπος είναι αυτός που κομίζει το άγγελο της αιωνιότητας. Η πρόσκληση του Θεού στο επίγειο ταξίδι του ανθρώπου.

(Συνέχεια στη σελ. 3)

«Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγκος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν».

Η ανταπόδοση επίσκεψης στον Πάπα

Όπως είναι ήδη γνωστό, τα νεοεποχικά προγράμματα εξελίσσονται γρήγορα -και προπάντων αθόρυβα-, ώστε κάποια ώρα να αιφνιδιάσουν τον απροετοίμαστο λαό με τη θρασεϊά και τελεσιδικία παρουσία τους.

Στις 14 Δεκεμβρίου ο Αρχιεπίσκοπός μας κ. Χριστόδουλος επισκέφτηκε τον Πάπα στο Βατικανό, χωρίς να γίνει έστω κάποιος λόγος ενημέρωσης στις ενορίες γι' αυτό το τόσο «σημα-

ντικό» και «εποφελές» γεγονός για την Ορθοδοξία.

Επισημώς, καμία γνώση δεν ελάβαμε του μεγαλεπήβολου αυτού ταξιδιού, ώστε να νιώσουμε και λίγο σαν υπαρκτά όντα από του περιθωρίου, όπου οι μεγαλόσχημοι αδελφοί μας μάς έχουν τοποθετήσει.

Στα νύχια των ποδιών της έφυγε πατώντας η αρχιερατική συνοδεία για Ρώμη, μην ξυπνήσει το μωρό...

Πώς συμπέραναν τα ιερωμένα αυτά πρόσωπα ότι με αυτά τους τα αυθαίρετα διαβήματα εκπροσωπούν έναν λαό και σπεύδουν με τόση βεβαιότητα να τον αρραβωνιάσουν και να τον πα-

ντρέψουν με ένα τυραννικό καθεστώς, που ουδέποτε έχει δώσει σημεία αλλαγής της συμπεριφοράς του;

«Ελλάς και Ρώμη ενέτειναν τας σχέσεις των ήδη από της αυγής του Χριστιανισμού και συνέχισαν τας επαφάς των, αι οποίαι εγέννησαν τας διαφόρους μορφάς χριστιανικών κοινοτήτων και παραδόσεων ανά τας χώρας του κόσμου, αι οποίαι αντιστοιχούν προς την Ανατολικήν και Δυτικήν Ευρώπην».

Αυτά τα «εμπνευσμένα» λόγια συμπεριλαμβάνονται εις την προσφώνηση του Πάπα προς τον ημέτερον Αρχιεπίσκοπο (Συνέχεια στη σελ. 4)

ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ «ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

γης. Που αποσυρόμενο απεκάλυψε εκτεταμένο πεδίο πλήρες εκατοντάδων χιλιάδων πτωμάτων! Μιλάμε τώρα για τσουνάμι πνευματικό, όπου πολύς λαός -και προ πάντων νέοι- με σκοτισμένο το νου από τους χαώδεις νεοεποχικούς εξωφρενισμούς, παραδέρνουν σήμερα δεξιά κι αριστερά σαν πλεούμενα χωρίς πυξίδα.

Ένα πλήθος κοινωνικοί προβληματισμοί, που μας αγκαλιάζουν παράλληλα με την θολή νέφωση της ατμοσφαιράς, δεν μας αφήνουν να εύρουμε την άκρη του μίτου της Αριάδνης, για να εξέλθουμε από του Μινώταυρου τις υπόγειες στοές, όπου έχουμε πλανηθεί.

Εάν είμαστε ζώσες ενορίες και όχι «χειροποίητοι ναοί στους οποίους ο Θεός ου κατοικεί», ας κάτσουμε όλοι μαζί να σκεφτούμε και να συνειδητοποιήσουμε τι μας αφορά και ποιες εποχικές ανάγκες περιμένουν λύση από εμάς, ώστε δίνοντας τις ανάλογες απαντήσεις στις αναγκαιότητες της εποχής μας, στην πράξη πλέον ν' αγωνιστούμε. Στην πράξη οι πρώτοι χριστιανοί «στεφάνους εκομίσαντο τους τυράντους καθελόντες, έθραυσαν και δαιμόνων τα ανίσχυρα θράση», διότι αυτόν τον πειρασμό βρήκαν απέναντί τους και τον επολέμησαν δίνοντας προτεραιότητα στον άμεσο αγώνα, όπου εκαλούντο από την πραγματικότητα. Και αυτό το βάπτισμα εν ανάγκη, αν δεν είχαν πραγματοποιήσει οι μάρτυρες, εβαπτίζοντο στο ίδιο τους το αίμα, διδάσκοντάς μας να μην φοβόμαστε ότι, αφήνοντας πρόσκαιρα την πνευματικότητά μας και τον ησυχασμό μας, για να ριχτούμε στον έμπρακτο αγώνα, βγαίνουμε ζημιωμένοι.

Σήμερα, μάς προκαλεί η νεοεποχική «δαιμονοκρατία». Δεν μπορούμε να μείνουμε απαθείς μπροστά σ' αυτό το πολυκέφαλο τέρας που προωθεί μια ταχύρυθμη εκπαίδευση του σύγχρονου ανθρώπου σε αρρωστημένες πρακτικές, με κορωνίδα την προσβολή του προσώπου του Θεανθρώπου Χριστού. Όσο κι αν άλλοτε μας φαινόταν απίθανο ένα τέτοιο ανθρώπινο θράσος, δυστυχώς, σήμερα, έγινε πραγματικότητα από τον ξιπασμένο υπεράνθρωπο που δεν έχει ανάγκη της Θεανθρώπινης παρουσίας και βοήθειας!

Και αρχίζει η νέα εποχή το «πολυτάλαντο» έργο της αλλοιώνοντας την κοινωνία με την μόδα του πανσεξουαλισμού, που δεν κατάφερε να τον αναστείλει ούτε αυτή η επάρατος νόσος του AIDS.

Προπαγανδίζεται το παρα φύσιν πάθος της ομοφυλοφιλίας μέχρι του σημείου «πολιτισμένα» κράτη να εγκαταλείψουν γάμους μεταξύ ομοφυλοφίλων!!!

Αμφισβητούνται όλες οι αυτονόητες αξίες, οι από αιώνες πιστοποιημένες από την ανθρωπότητα, για ν' ανοίξουν στη θέση τους οι ασκοί του Αιόλου, των παθών και της ασυδοσίας! Ασυδοσία = προχωρημένη δημοκρατικότητα!!

Αντί για το θάρρος επιβραβεύονται η δειλία και η ηττοπάθεια, σαν πνευματικές αρετές, προϊόντα της σοβαρότητας, σωφροσύνης και κατορθώματα της κοινής λογικής!

Η ανώμαλη εμφάνιση και ένδυση των νέων χαρακτηρίζεται σαν τολμηρή! Έτσι, δυστυχώς κομπάζουν πολλοί νέοι μας σαν τολμηροί επαναστάτες, όντες στα μάτια των εχθρών της κοινωνίας, ακίνδunami και κωμικοί!

Εσίγησαν πλέον οι παλιοί μαχητικοί πολέμιοι της αδικίας και οι κεντρικοί δρόμοι διαρρέονται μόνο από διαμαρτυρίες της ρουτίνας.

Ο αδύνατος με ευκολία και άνεση συμπνίγεται από τον ισχυρό και εμείς οι «ζηλωτές της αληθείας» τα ανεχόμαστε όλα αυτά και πολλά πολλά εξοργιστικά άλλα, εθιζόμενοι μέρα με τη μέρα στις ανθρωποβόρες πνευματικές και υλικές νεοεποχικές προκλήσεις, που δεν θ' αργήσουν να χτυπήσουν και την πόρτα μας, που θα κινδυνεύσει, όσο κι αν είναι διπλοκλειδωμένη!

Κανείς μας δεν θέλει να υποστεί άσκοπα κουραστικές και οδυνηρές περιπέτειες. Όμως όταν πεισθεί ότι υπάρχει ανάγκη, οι πάντες ενστερνίζονται τον αγώνα.

Ποιος θα μας πείσει σήμερα ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τον στρουθοκαμηλισμό μας, υποκρινόμενοι τους μετανοούντας, τους προσενοχούμενους και νηστεύοντας; Ποιος θα μας πείσει να συγκροτήσουμε μάχιμες ενορίες μετατρέποντας «τὰ ἄροτρα ἡμῶν εἰς ῥμφαίας καὶ τὰ δρέπανα ἡμῶν εἰς σειρομάστας (1ωήλ δ' 10) «λογισμοὺς καθαιρούντες καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. ι' 5);

Δώδεκα χρόνια προσπαθήσαμε, μια μικρή παρέα, να εκφράσουμε σχετικές γνώμες, αντικρίζοντας την αρρωστημένη σύγχρονη πραγματικότητα, και τίποτα δεν καταφέραμε. Σκληρό το περίβλημα της συνήθειας και δεν επιτρέπει ν' αλλάξει μορφή η αγάπη! Την μάθαμε μόνο σαν τρυφερότητα και φοβόμαστε να την ομολογήσουμε σαν δικαιοσύνη, κρίνοντας και διαμαρτυρούμενοι για τις τερατογεννήσεις του σήμερα.

Αυτή την ώρα, ύστερα από δωδεκαετή προσπάθεια, το μόνο που μπορούμε να ειπούμε, εκφράζοντας την αποτυχία μας σαν απολογισμό, είναι το παράπονο και η φρόνιμη συγκατάβαση του Σίμωνα Πέτρου: «ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν' ἐπὶ δὲ τῷ ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον».

Γ. Σ. Γκεζερλής

ΟΙ ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ

Όπως μας ανέφερε αναγνώστριά μας, η εφημερίδα *Espresso* στο φύλλο της την 24-11-2006 δημοσίευσε ρεπορτάζ, με θέμα «Λειτουργία πολυθεϊστών στους Στύλους του Ολυμπίου Διός», από το οποίο και μεταφέρουμε αποκαλυπτική παράγραφο επί λέξει:

«Πέτυχαν έναν από τους μεγάλους στόχους τους: να πραγματοποιούν λειτουργίες και να ψάλλουν ύμνους, αφιερωμένους στους Θεούς του Ολύμπου, μέσα στον αρχαιολογικό χώρο των Στύλων του Ολυμπίου Διός, στο κέντρο της Αθήνας. Ύστερα από προσπάθειες αρκετών ετών, οι πολυθεϊστές της Ελλάδος (που ακούν στο όνομα «Ελληναίς») δεν κρύβουν την ικανοποίησή τους για την άδεια που έλαβαν από το Υπουργείο Πολιτισμού και την Εταιρεία Αρχαιοτήτων. Η τελετή της θρησκείας τους θα γίνει στις 21 Ιανουαρίου του 2007. Ποιες θα είναι οι αντιδράσεις των υπολοίπων ορθοδόξων και μη; Υπομονή και θα δούμε...».

Σημείωση Σύνταξης: Η δημοκρατικότητα μας μέχρι εκεί φτάνει! Να παίρνουν άδεια επισήμως από τον κύριο υπουργό Πολιτισμού οι λάτρες του δωδεκάθεου, να τελέσουν τη λειτουργία τους μέσα στο κέντρο της Αθήνας! Καλά, όλες αυτού του είδους οι εξελίξεις της προόδου που συμβαίνουν, δεν μπορούν να μας αφυπνίσουν και να καταλάβουμε «τι μας γίνεται»; Όλες αυτές οι νεοεποχικές μέθοδοι ονομάζονται το «βράσιμο του βατράχου». Μας ανεβάζουν, συνεχώς, ολίγον κατ' ολίγον τη θερμοκρασία του νερού που απολαμβάνουμε, μέχρι που κάποια ώρα βράζουμε μέσα σ' αυτό, μη αποφασίζοντας, σαν τους βατράχους, να πηδήξουμε και να σωθούμε...».

Τελικά η συγκέντρωση αυτή των δωδεκαθεϊστών πραγματοποιήθηκε μέσα στο κέντρο της Αθήνας την προκαθορισμένη ημερομηνία, πλην όμως δεν τους επετράπη να «λιβανίσουν» και να λειτουργήσουν τα λατρευτικά τους είδωλα, διότι οι νοσταλγοί του φανταστικού θρησκευτικού παρελθόντος, παρουσιάστηκαν δυναμικά ενδεδυμένοι με απαστράπτουσες πολεμικές πανοπλίες και φαμφάρες, που θα ήσαν πιο ταιριαστές, αν γινόντουσαν μέσα στην περίοδο της Αποκριάς...

Γ. Σ. Γ.

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστείλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΡΟΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Η περιφορά του χρόνου έχει νόημα όταν σε κάθε στροφή του ανεβαίνει και σε ένα υψηλότερο επίπεδο. Ο χρόνος διαλύει τον άνθρωπο αλλά και ο άνθρωπος τον διαλύει. Αν θέλεις χρόνο πρέπει να τον δημιουργήσεις. «Ο χρόνος είναι πράγματι χρήμα. Αγοράζεις μ' αυτόν ή την κόλαση ή τον παράδεισο» τονίζει ο Πωλ Κλωντέλ.

Η αξία του χρόνου ζωής εκτιμάται όχι από το μήκος αλλά από τον τρόπο ζωής. Σωστή εκμετάλλευση του χρόνου, ποιοτικό γέμισμα του χρόνου και όχι φόνος του χρόνου. Ο χρόνος είναι λαστιχένιος. Μεγαλώνει και μικραίνει ανάλογα με το πως τον χρησιμοποιείς. Και όπως υπενθυμίζει ο Ντοστογιέφσκυ: Ο χρόνος της ζωής μας, είναι σύντομος. Τον συντομεύουμε ακόμη περισσότερο όταν τον σπαταλάμε - ενώ εάν αγαπάς τη ζωή, έλεγε ο Φραγκλίνος, δεν πρέπει να σπαταλάς το χρόνο σου, διότι είναι το ύφασμα από το οποίο αυτή είναι φτιαγμένη.

Αλλωστε είναι πολύτιμη η παρουσία των ημερών μας στον κόσμο τούτο, που δεν εξαργυρώνεται με τίποτε. Όπως λένε, η ζωή μας είναι ένα οικονομικό κεφάλαιο και ο χρόνος μια προθεσμία. Μεταξύ γεννήσεως και θανάτου, μεταξύ μηδενός και παντός, μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος.

Μάλιστα ο άνθρωπος για να κρύψει τη θέα του εφήμερου τεμάχισε τον χρόνο για να αφομοιώσει τη μνήμη του και τον διαίρεσε σε παρελθόν, παρόν και μέλλον. Αλλά το μεν παρελθόν δεν υπάρχει, το μέλλον είναι απροσδιόριστο και το παρόν είναι μια ασύλληπτη στιγμή, που φεύγει με μεγάλη ταχύτητα για να γίνει παρελθόν.

*Οι αγαπητές του μέλλοντος μας μέρες
ωσάν κεράρια στέκονται εμπροστά μας...*

*Οι περασμένες μέρες πίσω μένουν
μια θλιβερή σειρά κεριά σβησμένα
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμα...*

τονίζει ο αξέχαστος ποιητής Κ. Καβάφης.

Ο μεγάλος Αριστοτέλης θεωρεί τον χρόνο ενιαίο: «ο πρότερος, ο νυν και ο ύστερος χρόνος». Το ίδιο και οι Ινδοί θεωρούν. Δεν κομματίζουν τον χρόνο με τον σχολαστικισμό του δυτικού κόσμου. Τον αφήνουν να τρέχει καθώς τα μεγάλα ποτάμια τους, καθώς ο ιερός Γάγγης, που ξεκινούν από την αιωνιότητα των νεφών για να σμίξουν με την αιωνιότητα της θάλασσας, το ρεύμα των ωκεανών και όχι τη γαλήνη των λιμανιών.

Μια θάλασσα είναι ο χρόνος, το ένα κύμα αποσύρεται, το άλλο έρχεται να σπάσει στην ακροθαλασσιά αφήνοντας «ευκολόσβηστον αφρόν». Ένα

τέρμα γεμάτο γόνιμη μνήμη. Ένα ξεκίνημα γεμάτο προσδοκία. Τα αλληπάλληλα παρόντα είναι σύντομα. Ο χρόνος όμως που χαρίζει την δικαίωση είναι άπειρος. Αλλά αιωνιότητα δεν είναι ο άπειρος χρόνος. Είναι η απειροπληθής, η πλήθουσα ζωή, η πεπληρωμένη ζωή, η ζωή η αιώνιος. «Επήνθη το γε λίπη ψυχή τε και αίων» τονίζει ο μεγάλος Όμηρος για την οντολογικώς αυθεντική ποιότητα της ζωής, την οποία εμείς έχασαμε. Καθότι τον χρόνο του «πολιτισμένου» ανθρώπου την μετρούν τα ρολόγια του άγχους. Περιφρονούμε το χρόνο, τον «καλύτερο σύμβουλο» κατά τον χαρακτηρισμό του Περικλή και αδιαφορούμε για την παρουσία του χωρίς να αξιοποιούμε τις ευκαιρίες που απλόχερα μας δίνει την διάρκεια της πορείας του.

Ο χρόνος είναι όμως και υπέροχος δάσκαλος. «Ο γαρ χρόνος μάθησιν αντί του τάχους κρείσσω δίδωσι» τονίζει ο Ευριπίδης στις Ικέτιδες. Και ο Διογένης Λαέρτιος λέγει ότι ο χρόνος είναι μορφή της αιωνιότητας. Έτσι συναντάται ο χρόνος με την αιωνιότητα. Είναι η εικόνα του αιώνιου χρόνου της αιωνιότητας, κατά τον Πλάτωνα. Αλλά και ισθμός στενός και σκοτεινός μεταξύ δύο αιωνιοτήτων, όπως συμπληρώνει ο Βίκτωρ Ουγκώ.

Όταν γνωρίζουμε να ενώνουμε τον χρόνο με την αιωνιότητα τότε η εμβίωση του χρόνου γίνεται μια προπαρασκευή στη συνάντηση με τον θάνατο, που είναι η ποινή του ανθρώπου. Καθότι ο χρόνος έγινε ισόβιος πόνος του με το άγχος, αφού βυθίστηκε στον «άχρονο χρόνο» και ζει συνεχώς με το ρολόι στο χέρι... χωρίς λύτρωση.

Ο σοφός όμως είναι λυτρωμένος από το πέρασμα του χρόνου και κομίζει την ανάμνηση της αιωνιότητας. Όπως και οι γονείς που βλέπουν να καθρεφτίζονται στα μάτια των παιδιών τους, είναι λυτρωμένοι από το πέρασμα του χρόνου. Καθότι για τα Νιάτα ο χρόνος είναι ταυτόσημος με την ελπίδα, που είναι η ρίζα της ζωής. Όταν όμως προσέχουν τη ζωή που είναι πολύτιμο αγαθό. Γι' αυτό πρέπει να την αξιοποιήσουν σωστά με ανθρωπιστική παιδεία στον τεχνικό πολιτισμό, πλουτισμένη με αξίες και ιδανικά, οράματα δημιουργίας, ποιότητα ζωής. Είναι η καλύτερη επένδυση της πολιτείας όταν αξιολογείται σωστά στον αστερισμό της δημιουργίας.

Και όπως συμβουλεύει ο Απόστολος Παύλος «Προσέχετε καλά πώς ζείτε: μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως σοφοί, **εξαγοραζόμενοι τον καιρόν**». Γι' αυτό «Φείδου χρόνου», Νεότητα, γεμίζοντας τον ελεύθερο χρόνο σας ποιοτικά, δίνοντας ομορφιά στη ζωή σας και βελτιώνοντας την κοινωνία. Γιατί η αξία του ανθρώπου μετρίεται με πόση αλήθεια μπορεί να βαστάζει.

Και η ειδωλολατρία βρήκε τώρα ευκαιρία

Στη χώρα μας γεννήθηκε
σεμνή η δημοκρατία
πολιτισμού πολίτευμα
ανθρώπων κοινωνία.

Τιμήθηκε από τους λαούς
δοξάστηκε απ' τα έθνη
ύψωσε ανθρώπους φωτεινούς
κι από μακριά μας γνέφει.

Κάποιοι όμως σοφιστήκανε
να εκμεταλλευτούνε
την παλαιά τη δόξα μας
να την ειρωνευτούνε.

Ε, σεις καμάρι όλης της γης
ναοί νοημοσύνης
γκρεμίστε τους μαντρότοιχους
τα σύμβολα αφοσύνης.

Ανοίξτε την αγκάλη σας
σε καταπιεσμένους
και δώστε στέγη και τροφή
σε κακομαθημένους.

Διακρίσεις κι αυστηρότητες
είναι μικροψυχία
δείξτε τι μεγαλόψυχη
είν' η δημοκρατία.

Ζιζάνια όλων των ειδών
φυτρώσανε στη χώρα
μέχρι των ειδωλολατρών
βλαστάνει η φύτρα τώρα.

Πολύ πολιτιστήκαμε
που φτάσαμε στ' αλήθεια;
Η χώρα μας η ένδοξη
γέμισε κολοκύθια...

ο Παράλογος

Την βαρύτητα του χρόνου προσδιορίζει η βαρύτητα των πράξεων που τον γεμίζουν με την ενεργητική συμμετοχή σας στα πράγματα της ζωής κι όχι ανέμελα, ανεύθυνα και άσκοπα χωρίς ιδανικά.

Ας αξιοποιήσετε σωστά το χάρισμα του χρόνου της ζωής δίνοντας νόημα στη ζωή δημιουργικά με ευθύνη και ήθος.

Καλή Χρονιά με προοπτική χωρίς ηττοπάθεια, αλλά με αισιοδοξία στα προβλήματα της ζωής. Μια αλλαγή νοοτροπίας. Μια αισιόδοξη στάση ζωής. Και τότε χαμογελάστε στον καινούργιο χρόνο, αν θέλετε να σας χαμογελάσει κι αυτός, φρενάροντας την βαρυχειμωνιά της κοινωνίας μας - που έχει αφύλακτες τις σκοπιές... Αρκεί μια εθνική αφύπνιση με ιδανικά για την αξιοποίηση του χρόνου της ζωής, με αγάπη για τη ζωή και την πατρίδα.

Νίκος Ι. Κωστάρας

Η ανταπόδοση επίσκεψης στον Πάπα

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

επίσκοπον την 14-12-2006. Δηλαδή, Ανατολή και Δύση εγέννησαν διαφόρους μορφάς χριστιανικών παραδόσεων και κοινοτήτων και ας μην σκανδαλιζόμαστε από διαφορές που δεν είναι ουσιώδεις. Η φράση αυτή είναι το χάπι που πρέπει να καταπιούμε, για ν' αρέσουμε στον παπισμό! Είναι απλώς και μόνο διαφορετικής μορφής αιτίες αυτές που μας χωρίζουν και όχι σοβαρές διαφορές. Δηλαδή, ο παπικός αυταρχισμός που ανάγκαζε, π.χ. τους Έλληνες της Τουρκοκρατίας, να φεύγουν από παποκρατούμενες περιοχές και να καταφεύγουν σε τουρκοκρατούμενες, ήταν διαφορετικής μορφής διοικητικές μέθοδοι και όχι απάνθρωπες βιαιότητες. Ο «ευλογημένος» ιερός σκοπός που αγιάζει τα μέσα με τα οποία επιτυγχάνεται, έχει λύσει πολλές φορές τα χέρια «δυναμικών» καλοζυρισμένων παπικών ιερωμένων, ώστε να επιτύχουν μ' ευκολία «καρπούς μετανοίας» από απεγνωσμένα ανθρώπινα θύματα!

Να στερείται άραγε ελαφρυντικών το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα που δεν έδωσε θέση στη λέξη Χριστιανισμός ανάμεσα στα ευρωπαϊκά του άρθρα; Μήπως της λέξης αυτής ο εξοβελισμός, πέρα από μια αντιχριστιανική εμπάθεια που λυμαίνεται την γηραιό ήπειρο, προδίδει και την ανυπόφορη καταπίεση που υπέστησαν τα ευρωπαϊκά κράτη από τον παπικό δεσποτισμό;

Το Filioque, το πρωτείο, το αλάθητο του Πάπα και η «ευλογημένη βία» που παραμέριζε μ' ευκολία πολλούς προβληματισμένους, να ήταν, άραγε, διαφορετικές μορφές πεποικιλμένων εκκλησιαστικών εκφράσεων της Δύσης, που κακώς σκανδαλίζουν την εκκλησιαστική ευαισθησία της Ανατολής;

Μα τι θέλουν να μας ειπούν μ' αυτό το χάπι των υπονοουμένων που προσπαθεί να καλύψει τις φοβερές παπικές αποκλίσεις ονομάζοντάς τις αθώες εκκλησιαστικές μορφές και «ποικιλόμορφη ακεραιότητα της Εκκλησίας»! Με τις «ποικίλες», δηλαδή, αυτές μορφές της η παπική εκκλησία δεν χάνει την ακεραιότητά της!!!

Όταν το μπουμπούκι αυτό των αθών παπικών μορφών κάποια ώρα θ' ανθίσει και θ' αποκαλυφθεί το άνοθος του κακού, τότε όσοι θα νιώσουμε το δόκανο της πλάνης να μας έχει παγιδεύσει, θα μακαρίζουμε εκείνους που απέφυγαν της αφελείας το ζυγό!

Εμείς, ως απλός λαός, που δεν συρόμαστε πίσω από μεγάλες φιλοδοξίες, που οιστρηλατούν τις σύγχρονες ηγετικές προσωπικότητες σε ένδοξους κοσμογονικούς στόχους, για πιο λόγο να είμαστε υποχρεωμένοι ξαφνικά ν'

αλλάξουμε πορεία και ν' ανοίξουμε την αγκαλιά μας στον παπισμό, ενώ μόλις προ λίγων ετών δεχόμασταν κατηγορηματικά άκρως αντίθετες κατευθύνσεις;

Όταν ήλθε το... πλήρωμα του νεοεποχικού χρόνου και η νέα κορυφή της πυραμίδας παρουσιάστηκε με διαφορετική νοοτροπία και το οικουμενιστικό μήνυμα άρχισε να κατέρχεται προς τη βάση της πυραμίδας, από που κι ως που είμαστε, τώρα, υποχρεωμένοι να ακολουθούμε ατεκμηρίωτες εμπνεύσεις πνευματικών μας ηγετών, σαν κοπάδι ανεγκέφαλων και άβουλων όντων;

Υπακοή χρωστάμε στο Χριστό και σε όποιο νόημα είναι του Χριστού. Μπορεί να έχουμε ανάγκη την εμπειρία και την διάκριση πνευματικών οδηγών σε πάρα πολλά ζητήματα, όμως στην προκειμένη περίπτωση της αφινίδας αλλαγής πορείας 180 μοιρών, μας ζητείται ν' ακολουθήσουμε δείχνοντας εμπιστοσύνη σε συγκεκριμένα σχέδια και απόψεις, που δεν έχουν την απαιτούμενη τεκμηρίωση, παρά φορτώνονται απερισκεπώς στον Αχθοφόρο της Αγάπης! Υπομονετική η Αγάπη, πλην όμως «οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ».

Άλλος λίγο και άλλος πολύ έχουμε μάθει αρκετά για τις παπικές ωμότητες και δεν έχουμε καμιά υποχρέωση ν' ακολουθούμε τους ερωτευμένους της ανατολής και δύσης στους χαριεντισμούς τους.

Από την άλλη μεριά δεν είμαστε καθόλου απαλλαγμένοι ευθύνης σαν ακολουθήσουμε τα «προοδευτικά» αυτά ποιμαντικά σκιρτήματα. Δεν ήταν λίγος ο λαός στο παρελθόν που ακολούθησε τους πλανημένους ηγέτες του, που ήσαν θύματα αιρέσεων και αιρεσιάρχων και η ανεύθυνη υπακοή τους δεν συνετέλεσε καθόλου στην επιβράβευση της συνείδησής τους... Διότι ταυτόχρονα με τα ψυχοκτόνα συνθήματα της πλάνης και του ψεύδους, που έσπερναν οι αιρεσιάρχες και τα όργανά τους, διαυγής, καθάριος και μαχητικός ακούγονταν ο λόγος της αληθείας από Αθανάσιους, Βασιλείους, Γρηγορίους, Χρυσοστόμους και από άλλους πατέρες της Εκκλησίας.

Σήμερα ακούγονται απόλυτες οι φωνές των που καταδικάζουν τον παπισμό: Του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού, Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, του π. Ιουστίνου Πόποβιτς και πολλών συγχόνων προσωπικοτήτων ιερωμένων που αποδοκιμάζουν την παπική βία, πονηρία και υποκρισία. Πλούσιος και σήμερα υπάρχει ο λόγος της αληθείας που απαντάει στον αντίλογο της πλάνης.

Η απομόνωση, που φοβήθηκαν οι ευαίσθητοι εκκλησιαστικοί ταγοί μας, και ενέδωσαν στην επίθεση «ειρήνης και αγάπης» του Πάπα Ιωάννη Παύ-

Διδαχές Του π. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΜΠΑΙΡΑΚΤΑΡΗ

* Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν' αγαπήσει το Χριστό, κι όταν αγαπήσει το Χριστό, απαλλάσσεται απ' το διάβολο, από την κόλαση και από το θάνατο.

* Ο Θεός φροντίζει ακόμη και για τις πιο μικρές λεπτομέρειες της ζωής μας. Δεν αδιαφορεί για μας, δεν είμαστε μόνοι στον κόσμο.

* Ο Θεός μας αγαπάει πολύ, μας έχει στο νου Του κάθε στιγμή και μας προστατεύει. Πρέπει να το καταλάβουμε αυτό και να μη φοβούμαστε τίποτε.

* Να προσεύχεσαι χωρίς αγωνία, ήρεμα, με εμπιστοσύνη στην αγάπη και την πρόνοια του Θεού.

* Πολλοί λένε ότι η χριστιανική ζωή είναι δυσάρεστη και δύσκολη, εγώ λέω ότι είναι ευχάριστη και εύκολη, αλλά απαιτεί δυο προϋποθέσεις: ταπεινωση και αγάπη.

* Ο ορθόδοξος ασκητισμός δεν είναι μόνο για τα μοναστήρια, αλλά και για τον κόσμο.

* Ο αγιασμός δεν είναι ακατόρθωτο πράγμα, είναι μάλιστα εύκολος, φθάνει εσείς να αποκτήσετε ταπεινωση και αγάπη.

* Μπορεί κάποιος να μιλάει για τις αμαρτίες του και να είναι υπερήφανος κι άλλος να μιλάει για τις αρετές του και να είναι ταπεινός.

* Το παν είναι να αγαπήσει ο άνθρωπος το Χριστό και όλα τα προβλήματα τακτοποιούνται.

(Επιλογή από το βιβλίο του Κ. Γιαννιτσιώτη, «Κοντά στο γέροντα Πορφύριο»)

λου το 2001, φοβούμενοι την κριτική του σύγχρονου ελευθεροκοινωνούντος κόσμου, δεν θα ήταν στάση «ακοινωνησίας», αλλά στάση αξιοπρεπείας και απάντησης σε νεοεποχικό εμπαιγμό.

«Γιατί, όχι μόνο παλαβός δεν είναι πάντοτε το άτομο που ξεκόβει από το σύνολο, αλλά τυχαίνει να διαφυλάττει αυτός την πεμπτουσία της κοινής κληρονομίας, ενώ οι σύγχρονοί του την απαλλοτριώνουν για ένα χρονικό διάστημα (Φ. Ντοστογιέφσκυ, Αδελφοί Καραμαζόφ, πρόλογος).

Εάν αποδεχθούμε τον παπισμό με όλες τις κακοδοξίες του και τις μέχρι σήμερα συνεχιζόμενες βαναυσότητες του, τότε ποιος έλεγχος συνείδησης θα μας εμποδίσει να συμφοιωθούμε και με την πλαδαρόφωχη Παγκοσμιοποίηση, τις νεοεποχικές τερατογεννήσεις, και τους σημερινούς «δοκούντας άρχων των εθνών»;

Γ. Σ. Γ.